

at Folk skulde selv afgøre, hvornaar de vilde holde Hviledag, skulde det ærede Medlem dog erindre, at alle Partier i Rigsdagen for en Menneskealder siden har erkendt, at der er Omraader, hvor det er nødvendigt af Hensyn til de paagældende Erhvervs Karakter at gaa til Lovbestemmelser vedrørende Hviledagens Overholdelse. Konventionens Vedtagelse vil derimod medføre, at mindre Haandværksvirksomheder vil komme ind under Bestemmelsen, Virksomheder, hvor man vel tør sige, at Hviledagens Overholdelse er sædvanemæssigt gennemført. Dernæst vil Konventionen inddrage Transportvirksomheder, men det er klart, at hvis man gik til Vedtagelsen af Konventionen, maatte her Adgangen til Dispensationer anvendes i overordentlig stort Omfang, idet Tanken at gribe ind i den Transportvirksomhed, som Samfundshensyn kræver, selvfølgelig ganske maa skydes til Side. — Det vigtigste ved Behandlingen af dette Konventionsforslag vil sikkert være Enkeltheder i Konventionen, og derom kan der føres en Drøftelse i Udvalget.

Jeg skal dernæst fremsætte nogle Bemærkninger angaaende det andet Forslag om Ratifikation af en Konvention og det dertil knyttede Lovforslag om Arbejdstid i industrielle Virksomheder. Jeg tror, det vilde være godt, hvis vi ved Behandlingen af hele dette Spørgsmaal afklædte Spørgsmaalet alle agitatoriske Talemaader. Da i sin Tid Kravet om 8 Timers Arbejdsdagens Fastsættelse førtes frem fra Arbejderpartiets Side, gaves det et vist agitatorisk Tilsnit. Det Lovforslag, der er fremsat af den nuværende Regering, viser, hvorledes man efterhaanden har arbejdet sig hen paa et Realitetsgrundlag. Og nu er det, som om Forholdene er vendt om: den agitatoriske Behandling af hele Spørgsmaalet er gaaet over til de konservative og moderate Elementer her i Landet.

Det er en yndet Fremgangsmaade fra de Partiers Side — og det hørte vi ogsaa i Dag fra de to ærede Ordførere for Venstrepartiet og det konservative Folkeparti — naar der drøftes Spørgsmaal om en yderligere Lovgivning vedrørende Arbejdstiden, da at fremstille Forholdet, som om en Vedtagelse af en saadan Lovgivning vilde være ensbetydende med, at Landet kastedes ud i Eksperimenter af uoverskuelig Rækkevidde for Industrien, og at det i Virkeligheden vilde betyde, at vi her i Landet helt gik bort fra alt, hvad der kan fortjene Navn af Erhvervsfrihed. Jeg tror, det vilde være gavnligt for de ærede Partier, som ser rødt,

hver Gang man overhovedet rører ved dette Spørgsmaal, en Gang imellem at repetere for sig selv den Kendsgerning, at denne forfærdelige Lovgivning paa dette Omraade er gennemført i de Lande i Europa, som har en lignende social Struktur som Danmark, i Norge, Sverige, Finland, Holland, Belgien og Svejts; i de store Lande, Frankrig, Italien, Tyskland, Spanien, Portugal; i saa godt som alle de nye Lande, der er opstaaet efter Versailles-Freden: Østrig, Czekoslovakiet, Polen, Letland, Litauen og Jugoslavien. Og jeg skulde tro, at det maatte være det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thotts Spog, naar han antydede, at disse Lovgivninger var blot Lovgivninger paa Papiret; det ærede Medlem kan dog ikke være uvidende om, at denne Lovgivning praktiseres efter ganske bestemte Regler, der er fastsat i disse Lovgivninger i de respektive Lande. Jeg tror ogsaa, at det som Illustration til, hvorledes hele dette Spørgsmaal behandles fra konservativ Side i andre Lande, vilde være nyttigt, om det ærede Medlem lagde Mærke til, hvorledes en af de første Regeringshandling, den nye konservative Ministerpræsident i Tyskland havde at udføre, var en Stramning af 8 Timers Arbejdsdagens Bestemmelser vedrørende et Par vigtige Industrier.

Altsaa, det, jeg ønsker at pointere i denne Forbindelse, er, at vi staar overfor den Kendsgerning, at hele Europa praktisk talt, med Undtagelse af Danmark og England, har gennemført en Lovgivning om 8 Timers Arbejdsdagen, og at den almindelige Mening i England er den, at man ret snart vil gaa endog saa vidt, at man kan tiltræde Washington-Konventionen. Jeg har tidligere paa Møder her i Landet hørt, hvorledes Venstrepartiets Leder i Landstinget har for Skik at udtale, at hvis Danmark gik til en yderligere Lovgivning vedrørende Arbejdstiden, da vilde det danske Folk med Rette kunne betegnes som et Folk af Slaver. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om Venstrepartiet erindrede, at derigennem karakteriserer man i Virkeligheden vore Broderlande og de fleste andre europæiske Lande som Slaveanstalter.

Det vilde være nyttigere, om vi fra alle Sider ganske nøgternt gjorde os klart, hvorledes denne Udvikling i de andre Lande er foregaaet, og derefter helt lidenskabsløst drøftede den for det danske Erhvervsliv gavnligste Holdning overfor denne Udvikling. Det gaar ikke an, at man i dette Spørgsmaal uden videre mener at kunne behandle alle andre Lande, som om de var befolket af Taaber, og deres Handlinger